

že toto povolení, v němž udán byl Hamburk jako stanice určení, bylo na její žádost nahrazeno povolením jiným, znějícím na vývoz do Rakouska, a že tohoto povolení bylo jen částečně použito. Jako doklad, že není vinna neuskutečněním obchodu, předložila st-lka dopis firmy M. v Berlíně a Hamburku z 25. srpna 1921.

Naříkaným rozhodnutím nebylo této žádosti vyhověno, poněvadž důvody žádosti, zejména že neuskutečnění obchodu se stalo bez viny stěžující si firmy, nejsou prokázány korespondencí cizozemské firmy, po případě jinými konkrétními doklady.

Ve stížnosti na nss podané tvrdí stěžující si firma, že nař. rozhodnutí bylo jí doručeno teprve dne 22. listopadu 1925. Žal. úřad v odvodním spise namítá však, že se doručení stalo již dne 18. května 1923 do rukou právního zástupce stěžující si firmy, poukazuje na stvrzenku ve spisech založenou a navrhuje, aby stížnost byla jako opožděná odmítnuta. Musil se proto nss zabývat nejprve otázkou, kdy bylo nař. rozhodnutí s právním účinkem doručeno právnímu zástupci stěžující si firmy, a je-li vzhledem k tomu stížnost na tento soud podána v 60 denní preklusivní lhůtě, stanovené v § 14 zákona o ss.

O doručení tohoto rozhodnutí jest ve správních spisech založena stvrzenka z 18. května 1923, podepsaná Františkem R., jenž byl zaměstnancem advokátní kanceláře právního zástupce stěžující si firmy. Stížnost toto doručení za právně účinné neuznává, poukazujíc na to, že k přijímání poštovních zásilek pro právního zástupce firmy byli zmocnění způsobem, platným předpisům vyhovujícím, jiní tři zaměstnanci jeho advokátní kanceláře, kdežto František R. zmocněn nebyl.

Tento právní názor stížnosti uznal nss správným, uváživ, že dle všeobecných zásad platných pro řízení správní má se doručení rozhodnutí neb opatření správního úřadu státi pravidelně buď do vlastních rukou strany neb jejího zákonitého zástupce aneb do rukou osoby náležitě zmocněné. Soud neměl příčiny zabývat se otázkou, mohlo-li by se doručení s právními účinky státi kterémukoli zaměstnanci advokátní kanceláře v tom případě, kdyby určití zaměstnanci advokátní kanceláře nebyli pro přijímání poštovních zásilek určeni, neboť v daném případě jest mimo veškerou pochybnost, že k přijímání poštovních zásilek pro právního zástupce stěžující si firmy byli přípustným způsobem označeni a zmocnění tři zaměstnanci advokátní kanceláře, nikoli však František R., jenž stvrzenku a doručení podepsal. Se zřetelem k tomu nemohl soud uznati za právně účinné doručení nař. rozhodnutí do rukou toho zaměstnance, nýbrž teprve doručení, jež se stalo dne 22. listopadu 1923, jehož účinnost st-lka nepopírá, a shledal proto, že stížnost, která byla dána na poštu za účelem dopravy na tento soud dne 19. ledna 1924, jest podána včas. — — —

Č. 5029.

Státní zaměstnanci. — Administrativní řízení (Podkarpatská Rus): O pravomoci generála Hennoque ustanovení civilní státního zaměstnance na Podk. Rusi v roce 1919?

(Nález ze dne 20. října 1925 č. 19.383.)

V ě c: Karla H. v Mukačevě (adv. Dr. Jos. Mandič z Prahy) proti civilní správě Podkarpatské Rusi o služební požitky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Výnosem vrchního velitele Karpatoruského území generála Hennoque z 27. října 1919 bylo st-lce uděleno místo správkyně čs. státního ústavu pro nalezence v Mukačevě se zatímním platem a všemi požitky, které byly posud s úřadem tímto spojeny. Po převzetí ústavu toho do správy min. soc. péče v květnu 1920 nevzalo min. soc. péče výnosem z 29. července 1920 jmenování st-lky na vědomí, neschválilo je, sprostilo st-lku služby, dalo ji civ. správě Podk. Rusi k dispozici a poukázalo ji, aby se ohledně předání úřadu zachovala dle pokynů, které současně dalo doručiti referentu soc. péče v Užhorodu. Konečně vyzvalo jmenované min. st-lku, aby své nároky z dosavadního služebního poměru ohlásila referentu soc. péče v Užhorodu; při tom vycházelo min. soc. péče z názoru, že st-lka se nikdy nestala jeho úřednicí.

V podání ze 13. srpna 1923, zaslaném kanceláři presidenta republiky, uváděla st-lka, že ji min. soc. péče dalo k dispozici civ. správě Podk. Rusi, že se u tohoto úřadu marně opětovně domáhala vyřízení a že v lednu 1923 podala pořadem župního úřadu žádost za propuštění ze služeb a za výplatu zadržených požitků, že však dosud nemá žádného vyřízení. Uvádějíc, že je provdána a na místo úřednické již nereflektuje, domáhala se st-lka toho, aby jí byla dána výpověď podle zákona, a aby jí byly vyplaceny požitky s místem tím spojené, na které čeká již přes 2 roky.

Min. soc. péče, jemuž byla žádost tato postoupena, vyřídilo ji výnosem z 9. října 1923. Když tento výnos byl nálezem nss-u z 27. února 1924 č. 1597 pro vady řízení zrušen, postoupilo min. soc. péče zmíněnou žádost st-lčinu presidiu civ. správy Podk. Rusi k přímému vyřízení.

Nař. rozhodnutím sdělilo toto presidium st-lce k jejímu podání ze 13. srpna 1923 na kancelář presidenta repub. a k podání z 11. června 1924 na kancelář guvernéra Podk. Rusi, že nikdy nebyla zaměstnankyní civilní správy, resp. min. vnitra a že neměla a nemá nějakých oprávněných nároků vůči civ. správě Podk. Rusi.

O stížnosti do tohoto výnosu uvážil nss takto:

Žal. úřad opřel nař. rozhodnutí jedině o důvod, že st-lka nikdy nebyla ve služ. poměru k civ. správě Podk. Rusi.

Tento důvod odporuje spisům, z nichž vychází, že právě civ. správa Podk. Rusi, zastoupená generálem Hennoque, jmenovala st-lku na určité místo. Nesrovnává se tedy jediný důvod, který žal. úřad pro své rozhodnutí uvedl, se spisy, a musilo proto býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 6 zák. o ss, aniž se nss mohl vůbec obírat meritem věci.

Č. 5030.

Administrativní řízení: I. Co náleží k řádnému odůvodnění rozhodnutí?